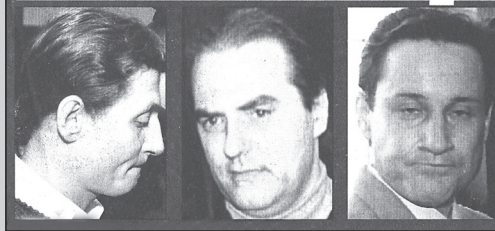

Sečská poprava

Vraždili by asi znovu

Pohled do ústí namířené brokovnice nebyl pro zmláceného a vysíleného muže vůbec příjemný. „Promiň. Já už na tebe budu hodný... Věř mi,“ řekl chraptivě.

Zdalo se, jako by hlaveň brokovnice o poznání poklesla.

„Ne! Já ti už nevěřím!“ zaznělo ječivě.

Vzápětí padl výstřel.

Popravčí komando

V pátek 27. listopadu 1992 se dívalo trio rybářů z hráze na tesklivou vodní plochu Sečské nádrže na Chrudimsku. Silný vítr tvořil vlny, a tak jejich pozornosti neušlo pohupující se mužské tělo, ležící obličejem na hladině, s mírně rozpaženými rukama. Přivolaný lékař v podstatě potvrdil to, co bylo vidět už na první pohled: zdaleka nešlo o obyčejného utopence... „Na těle byla dvě zranění způsobená střelnou zbraní, podle všeho brokovnicí,“ vzpomínal plukovník JUDr. Otto Křínka z Krajského úřadu vyšetřování v Hradci Králové. „Jedna rána, smrtelná, zasáhla hlavu, druhá směřovala do pravého třísla. Ohledání těla i širšího místa nálezu probíhalo až do noci.“

Na jednom místě přehradní hráze byly na chodníku a betonové zídce krevní stopy a šmouhy. Dokonce jsme našli i zbytek mozkové tkáně. Bylo velmi pravděpodobné, že pachatelé — samotný člověk by něco takového dokázal fyzicky jen stěží — svrhli mrtvolu z hráze do vody právě zde.“ Nálezu ohledávajícího lékaře odpovídaly výsledky pitvy, která promptně začala o půlnoci z 27. na 28. listopadu: „Příčinou smrti bylo rozmoždění a vyhrěznutí mozku po střelném poranění. Poranění mozku nebylo slučitelné se životem.“

Kde zůstala zbraň?

Mrtvý muž u sebe neměl žádné doklady. Na levé ruce se mu ovšem blýskal sňubný prstýnek s iniciálami jména L. Š. a datem 7. 2. 1987. Pátáním v matricích vznikl předpoklad, že by tělo mohlo patřit 32letému Stanislavu Novotnému

z Hradce Králové, který se uvedeného dne oženil se slečnou Lenkou Šidvičovou. Svědecký výslech jmenované skončil pro policisty prvním úspěchem — 30. listopadu ztotožnila paní Lenka v mrtvém člověku svého manžela.

„Vedle pátrání po všech stycích oběti — o kterých se zmíním později — jsme se zaměřili i na hledání vražedné zbraně,“ pokračuje plk. Křínka. „Uvažovali jsme, zda se jí pachatelé nezbavili stejným způsobem jako těla. Pokud by ji hodili přes zídku do vody, nebude ležet daleko od hráze.“

10. prosince 1992 začali policejní potápěči pátrací akci. Kolem druhé hodiny odpolední jeden z mužů v neoprénu nahmatl ve tmě a zviřeném bahně tuhý předmět. Nešlo o pažbu brokovnice... Bylo to lidské tělo!

Úlek na všech frontách

Kriminalisté přirozeně nemohli tušit, že vražedná zbraň z kauzy Novotný je v tuto chvíli úplně jinde. Jejich marná snaha byla vykoupena nečekaným — nebo ještě spíš šokujícím — úlovkem. „Nález zavdal příčinu k mnoha pověstem, kolik těch zavražděných podnikatelů vlastně v sečské nádrži leží... Ale nepopírám, že šlo o šťastnou náhodu. Tělo dospělého muže, přivázané pevně k železné traverze téměř dvaceti metry kabelu, by samo od sebe sotva někdy vyplavalo,“ konstatoval plukovník Křínka.

Zpráva, kolidující mezi gangsterkou a hororem, prolétla rychle krajem a hned vzápětí i sdělovacími prostředky. Jak bylo asi vrahům, když se dozvěděli, že jejich „bezpečně odklizená“

mrtvola byla přece jen nalezena? Že nějací hudlaři, co nedokážou ani pořádně odklidit tělo oběti, nepřímo prozradili jejich „dokonalý“ zločin? Zalomcovala jimi panika a strach?

Tiché ustrnutí nicméně obcházelo i mezi profesionály, shromážděnými kolem pitevního stolu, napjatě čekajícími na výsledky obdukcce. Neznámý měřil 182 centimetrů a vážil 91 kilogramů. V obličeji měl mnohačetné oděrky a hematomy, dále krevní výrony ve sliznici obou rtů a tržnězhmožděné rány na dolním rtu.

„Tato poranění nesla výrazné vitální známky a vznikla za života poškozeného. Jeho tělo bylo pak vhozeno do vody v době zachovaných základních funkcí. Smrt nastala následně utopením,“ zněla příslušná pasáž z pitevního protokolu. Suma sumárum: bezprostřední příčinou smrti bylo utopení — což znamenalo, že tělo muže bylo vhozeno do vody zaživa!

Dáme mu za vyučnou!

Jako smrtelné lůžko posloužila nešťastníkovi 151 cm dlouhá, 18 cm široká a 36 kg vážící traverza, ke které byl přivázan a obtočen elektrickým kabelem, ale také autolanem, drátem, páskem z vlastních kalhot a obinadlem o celkové délce vázacího materiálu 23,04 metru.

Jestliže v objasnění pozadí smrti Stanislava Novotného policie stále jen přešlapovala, vyšetřování kauzy Muže s traverzou nabralo rychle obrátky. Prvním stupínkem k úspěchu bylo logicky zjištění totožnosti.

Mrtvý muž se jmenoval Pavel Severa, bylo mu 32 let a rozhodně neměl pověst ryzího poctivce. Oficiálně bydlel v Pardubicích, ale v poslední době vystřídal řadu míst pobytu. Jako by se před někým schovával... Čerstvá vdova kriminalistům sdělila bez výrazného dojetí, že manžel odešel z domova v říjnu 1992,

prakticky se jí ani neozval, proto se o něj přestala zajímat.

Severův osud naopak nebyl lhotejný majitelům družstva Commercium, kteří se vyptávali Severové na manžela ještě 6. prosince 1992. Určitě jim nešlo o to, aby Severu pozvali někde na dobrou večeři nebo na poklábosení se sklenicí skotské v ruce... Severa, ač jeden ze zakladatelů, odešel totiž z družstva s ostudou a dluhy. Což mu nevadilo, aby se při svých nových jednáních jménem Commercium stále ještě neoháněl a na dálku tak svým bývalým kolegům neztrpčoval život.

Kriminalisté postupovali krok za krokem. Jak se jim dařilo mapovat Severův pohyb, dostávali se na stopu lidem, se kterými v posledních dnech svého života jednal a plánoval. Oč mu šlo? Severa měl za lubem vykradení velkoskladu na pardubickém předměstí. Vloupal se sem už v dubnu 1992. Se svými společníky tehdy odstranil jeden z dílů stěny hangáru a jako pilní mravenčkové odlišovali během noci palety s cigaretami za více než milion korun. Teď měl být výnos ještě větší, třeba i za cenu likvidace nočního hlídače.

Severovi měly v nekalém díle pomáhat dvě partičky všeho schopných hochů z Moravy, tzv. zlíňáci a vsetíňáci. Bylo ovšem potřeba získat ke spolupráci též jistou Blážu, která se ve skladištním areálu dobře vyznala. Severův záměr zatáhnout Blážu do svých lumpáren se ovšem krajně nelíbil jejímu druhovi Ladislavu Hrušovi (nar. 1954).

Hruša věděl o roztržkách v COM-MERCIU — ostatně i jemu dlužil Severa peníze — věděl rovněž to, jak po něm zůstávají členové družstva Doležalík, Veselý a Kala pasou. 2. prosince Hruša zatelefonoval Doležalíkovi, že ví o Severovi a že zná jeho plány: „Pomůžu vám ho chytit a dáme mu za vyučenou!“

Lov na člověka

Mělo se prý jednat jen o pár zasloužených facek a následně Severovo pokání. Nicméně byl to Hruša, kdo zajel za známým do zámečnické dílny. Nepořídil si tu nic jiného než traverzu, ke které nechal přivařit odřezky trubek, sloužící jako úchytky pro kabel, kterým bude Severovo tělo přivázáno.

Čtvrteční podvečer 3. prosince 1992 byl ve znamení tichého, o to urputnějšího lovu. Severa, který měl své partičky strategicky rozmístěné po hospodách nedaleko Pardubic, netušil, že se mu za zády Bláža domluvila s jeho nepřáteli a že jsou mu Doležalík a spol. neustále v patách. Nevarovalo ho ani to, když se po prvním úspěšném kontaktu se zlíňáky a vsetíňáky, navzdory jasné dohodě, podruhé už nesešel... Vonělo to štvanicí a pomstychtiví muži jen stěží krotili své emoce, zejména když Severa nevědomky a souhrou šťastných náhod vyklouzl z nastražených pastí. Ale nakonec ho Bláža vlákala do areálu sečského motelu... Kolem 22. hodiny projel vůz s nic netušícím Severou, žena rychle vystoupila a osud muže uvnitř auta se začal rychle naplňovat. Lovci — už bez Bláži — do lesa poblíž Prosička, kde v dodávkovém vozidle připoutali svého nenáviděného dlužníka a expolečníka k přichytné traverze.

Severa měl kuráže i vzteku dost. Celou dobu svým trýznitelům sprostě nadával a vyhrožoval jim pomstou. Když ho přesvědčovali, aby splnil svoje závazky, zasypal je urážkami. Atmosféra houstla. Muži se dohadovali, co se Severou podniknou. Zda ho nechají svázaného v lese, nebo jej na čas izolují v nějaké garáži, dokud dlužník nezměkne a nepřistoupí na jejich požadavky. Během jejich ostrých hádek se podařilo Severovi částečně se vyprostít z pout. A to hned dvakrát: poprvé ohrožoval Doležalíka a Kalu na zadním sedadle špachtlí, podruhé zas lahví.

Břemeno nad propastí

Pokaždé za to dostal těžkou nakládačku. Pomlácený a krvácející Severa byl nakonec spoután tak, že ztratil jakoukoli možnost pohybu. Mstitelé, zdá se, zas ztratili kontrolu nad svými emocemi! Když to nejde dohodnout se po dobrém, znemožní Severovi dělat podrazy jednou provždy... Auto s člo-

věkem a traverzou se rozjelo směrem k Sečské přehradě. Na hrázi pak během několika desítek vteřin proběhla poprava.

Hruša, Doležalík, Kala a Veselý vytáhli živé břemeno z auta a hodili je přes betonové zábradlí do vody. Severa byl v tu chvíli při plném vědomí... Soud později konstatoval, že je zcela evidentní, že oběť vedle fyzické bolesti musela prožívat trýznivá psychická muka, jejichž rozměry si lze jen velmi těžko představit. V poslední, bezpochyby dlouhé minutě svého života — tj. během vynášení z auta a transportu k betonové zdi — už totiž muselo být Severovi jasné, že muži kolem něj jsou odhodláni svoji výhrůžku splnit a jaká děsivá smrt ho čeká.

Před soudem se Doležalík, Kala a Veselý bránili tím, že traverza se Severou spadla do vody nešťastnou náhodou. Hruša ji prý zapřel o betonové zábradlí, držel železo za spodní konec a o němčem s přivázaným mužem debatoval. Ostatní seděli v autě. Pak se objevil zdrčený Hruša a řekl jim, že Severa sebou nečekaně škubnul, traverza se převážila a sletěla dolů.

Soud tuto verzi označil za krajně nepravděpodobnou a nepřijal ji. Lze si jen těžko představit, jak Hruša sám přidrží 120kg váhy a přitom nenuceně konverzuje s obětí. Soudní lékaři navíc vyloučili, že by Severa, vzhledem ke svému pevnému až dokonalému svázání, mohl jakkoli hýbat tělem.

Přestože se obžalovaní, kromě Hruši, snažili všemožně prodlužovat soudní jednání a vynutit si tak propuštění z vazby, ukončil krajský soud tuto kauzu v únoru 1996. V září téhož roku pak Vrchní soud v Praze nepodstatně upravil původní tresty konečným verdiktem: 21 let odnětí svobody pro Doležalíka a Veselého, 20 pro Kalu a 19 let kriminálu pro Hrušu.

Jedna „podnikatelská“ vražda ze sečské přehrady ovšem zůstávala stále neobjasněna.

(dokončení příště)

Viktorín ŠULC

Foto: archiv autora

- 1) Případ „Traverza“ se těšil mimořádnému mediálnímu zájmu.
- 2) Pátrání potápěčů na dně sečské přehrady znamenalo nález dalšího těla, tentokrát přivázaného k traverze.
- 3) Vytažená mrtvola muže s prostřelenou hlavou.
- 4) Důkladné spoutání a uvázání utopeného muže.

